

на които бройтъ е възлазъл на 60 тысящи, пролъ сълзы отъ тѣга и мьсть и са заклѣ страшно да си отмьсти за туй. Строга заповѣдь са даде да доведжтъ прѣдъ Султана всицы поробены, и 10 тысящи бѣхж довлечены вързаны съсъ вжжѣя, за да убіе всѣкы войскарь своитѣ робѣе. Слѣдъ 10 часа кланье, Баязидъ поуаложенъ, смили са отъ молбытъ на воеводытъ си, и поклони остатока отъ робытъ на онѣзь, що гы бѣхж поробили, като си взе своя петый дѣлъ, който му са падаше. Всичкы тѣзь заробены, освѣнь нѣкои измрѣли въ робство, по-късно откупныхъ християнскытъ държави за 200,000 златны дуката.

На-скоро Турцытъ нападнхжх Босна, и опустошихж околностинѣ ѣ дори до Щирія, слѣдъ което Баязидъ обърнж погледа си пакъ къмъ Цариградъ, който държеше отъ петъ години непрѣстанно обсаденъ; но сега обсадата започенж съ по-гольма строгость. Повечето отъ жителитѣ бѣхж благодарны да са прѣдаджтъ въ рѣцѣтъ на Турцытъ, нежели да страджтъ отъ-гладѣе. Баязидъ, като искаше да отнеме Силиврія отъ Ивана, Андрониковъ сынъ, прѣпоржчи него за царь на цариградскытъ жители, вмѣсто стрика му Мануила. Тозь послѣднытъ, тайно отъ Баязида, споразумѣ са съ Ивана, та му остави изгладнѣлыя градъ, а той са отегли въ Пелопонезъ и безъ да извѣсти нѣкому, като остави тамъ жена си съ младыя си сынъ Теодора, трѣгнж на пжтъ за Миланъ, Генуа, Флоренція, Френско и Нѣмско за да проси помощь срѣщу Турцытъ. Въ туй врѣме Иванъ владалъ въ Цариградъ като плащаль годишенъ данкъ на Султана и позволилъ да са направи еще една (четвърта съ нея) джамія въ столицата на Византійското Царство.

Тимурташъ, воевода Баязидовъ, преслѣдваше завоеваніята въ Азія, а самъ Султанътъ — подобенъ на грѣма на побѣдата — налитя на Гърція, като отиваше все по диритѣ на Мануила. Навлѣзе въ Тессалія и прѣвзе всицкытъ ѣ по главны градове съ околноститѣ. Съ измѣкнжтъ изъ ножицата мечь прѣминж Баязидъ прѣзъ бесмъртното устье Термопили и дойде дору до Атика безъ да срѣшне опира-